

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 16C/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119200005
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Doricová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1119200005.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v spore žalobcu: V. R. I., narodený XX.XX.XXXX, bytom Š. XXX/XX, XXX XX T., prechodne bytom C. XX, XXX XX T. právne zastúpený JUDr. Miroslav Ivanovič, advokát, Advokátska kancelária Grösslingova 45, 811 09 Bratislava proti žalovanému Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 31.12.2018 domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 31.420,36 eur s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur v dôsledku nezákonného rozhodnutia, rozhodnutia o väzbe a rozhodnutia o treste. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava 2, oddelenie vyšetrovania ČVS: C.-XXX/BOK-H.-XXXX zo dňa 01.10.2010 bolo začaté voči žalobcovi ako obvinenému trestné stíhanie za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovanie so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2, 3, 4 písmeno c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Dňa 30.09.2010 bola na základe príkazu Okresného súdu Bratislava II č. OS BA II-V-28-1/2010 vykonaná domová prehliadka v mieste trvalého bydliska žalobcu a V. R. G.. a domová prehliadka v mieste prechodného bydliska žalobcu a na základe príkazu prokurátora obvodnej vojenskej prokuratúry vykonaná prehliadka iných priestorov v obci U. T. D. objekt skladísk. Pri prehliadkach boli zaistené zbrane a strelivo. Žalobca podal proti uzneseniu ČVS: C.-XXX/BOK-H.-XXXX zo dňa 01.10.2010, uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, dňa 01.10.2010 sťažnosť. Sťažnosť bola uznesením Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 2Pv 599/10 zo dňa 02.10.2010 ako nedôvodná zamietnutá. Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Galanta uznesením č.k. 1Tp/49/2010 zo dňa 03.10.2010 rozhodol podľa § 72 ods. 1 písmeno a) z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a, c Trestného poriadku o tom, že žalobca sa berie do väzby a táto sa započítala odo dňa 30.09.2010 o 13.38 hod. kedy bola žalobcovi obmedzená osobná sloboda. Uznesením č.k. 1Tp/171/2011 zo dňa 20.07.2011 sudca Okresného súdu Galanta rozhodol podľa § 72 ods. 1 písmeno e) Trestného poriadku o ponechaní žalobcu vo väzbe aj v konaní pred súdom, pretože dôvody väzby u obvinených podľa § 71 ods. 1 písm. a, c Trestného poriadku sú naďalej dané. Uznesenie č.k. 1Tp/171/2011 zo dňa 20.07.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tos/129/2011 zo dňa 26.07.2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 26.07.2011. Príkazom č.k. 1Tp/171/2011 zo dňa

24.04.2012 Okresného súdu Galanta bolo rozhodnuté o prepustení žalobcu z väzby na slobodu ihneď podľa § 79 ods. 4 Trestného poriadku a na hlavnom pojednávaní bolo o.i. rozhodnuté o nahradení väzby žalobcu dohľadom probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Galanta. Rozsudkom č.k. 1T/171/2011 zo dňa 10.10.2012 Okresný súd Galanta rozhodol o vine žalobcu, teda že žalobca spáchal zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou účasti a to pomoci podľa § 21 ods. 1 písmeno d) Trestného zákona k § 295 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona za čo bol odsúdený podľa § 295 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a pre výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Voči rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10.10.2012 podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 3To/125/2010 zo dňa 05.02.2013 rozsudok Okresného súdu Galanta 1T/171/2011 zo dňa 10.10.2012 zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu 1. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd Galanta rozsudkom č.k. 1T/171/2011 zo dňa 21.10.2013 žalobcu oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Galante, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. Rozsudok nadobudol v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014 právoplatnosť dňa 01.04.2014. Žalobca sa domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. titulom nezákonného rozhodnutia, za ktoré označil uznesenie Prezídia Policajného zboru v Bratislave, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, 2. oddelenie vyšetrovania ČVS:C.-XXX/BOK-H.-XXXX zo dňa 01.10.2010 o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia za obdobie trestného stíhania od 01.10.2010 do 01.04.2014 a rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011 zo dňa 10.10.2012 o vine žalobcu a uložení mu trestu odňatia slobody, titulom rozhodnutia o väzbe uznesením Okresného súdu Galanta č.k. 1Tp/49/2010 zo dňa 03.10.2010 o vzatí do väzby v nadväznosti na uznesenie Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011 zo dňa 20.07.2011 o ponechaní žalobcu vo väzbe v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tos/129/2011 zo dňa 26.07.2011 a titulom rozhodnutia o treste rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011 zo dňa 10.10.2012 o uložení trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Žalobca sa domáhal náhrady škody spolu vo výške 31.420,36 eur. Uplatnená náhrada škody pozostávala zo skutočnej škody vo výške 18.012,88 eur a sumy 13.407,48 eur. Suma 18.012,88 eur predstavuje skutočnú škodu, ktorá žalobcovi vznikla ako majetková ujma. Žalobca si dňa 15.02.2010, v čase pred vzatím do väzby požičal od veriteľa I. K. sumu 45.000,- eur. Pôžička bola splatná do 31.12.2011 s dohodnutým úrokom vo výške 12% p.a. a zmluvnou pokutou vo výške 50,- eur za každý deň omeškania. Vzhľadom k tomu že žalobca bol vo väzbe, nebol schopný svoj záväzok splniť riadne a včas a bol povinný uhradiť veriteľovi dlžnú sumu vrátane zmluvnej pokuty za obdobie od 01.01.2012 do 05.10.2012, kedy pôžičku veriteľovi vrátil. Škoda žalobcovi vznikla v dôsledku nezaplatenia splatnej pohľadávky, ktorú by inak vrátil riadne a včas a predstavuje majetkovú ujmu na úrokoch z omeškania za obdobie od 01.01.2012 do 05.10.2012 v sume 4.112,88 eur a zmluvnej pokute vo výške 13.900,- eur (278 dní x 50 eur). Suma 13.407,48 eur predstavuje ušlý zisk zo zamestnania v dôsledku vzatia žalobcu do väzby. Ušlý zisk žalobca vyčíslil za obdobie väzby od 30.09.2010 do 24.02.2012 t.j. 17 mesiacov, mzda vo výške 19.500 Czk (331.500 Czk) pri prepočte na menu eur ku dňu 22.03.2012 celkom vo výške 13.407,48 eur. Škoda žalobcovi vznikla v príčinnej súvislosti s vydaním uvedených uznesení a rozsudkov. Žalobca pred začatím trestného stíhania a vzatím do väzby vykonával riadne zárobkovú činnosť a predmetné prostriedky si požičal za účelom rozbehnutia svojej podnikateľskej činnosti. Z dôvodu vzatia do väzby nebol reálne schopný plniť svoje záväzky zo zmluvy o pôžičke v rámci svojej zárobkovej činnosti, čím došlo k strate zisku z v tom čase realizovaných obchodov postupne prišiel o svojich klientov, a teda ani po návrate z väzby nebol schopný vrátiť dlžnú sumu v celosti. Až postupom času si požičal ďalšie finančné prostriedky a svojou zárobkovou činnosťou nadobudol majetok, ktorý mu umožnil takúto sumu vrátiť. Nezákonným zásahom došlo k zániku plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a tento stav negatívne ovplyvnil aj jeho ďalšie podnikateľské plány. S ohľadom na závislú činnosť bol žalobca v dôsledku vzatia do väzby neprítomný v práci, a teda v časti uplatneného nároku na náhradu ušlého zisku zo zamestnania má za to, že je daná príčinná súvislosť medzi väzbou a stratou mzdy. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur si žalobca uplatnil titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, titulom rozsudku Okresného súdu Galanta, ktorým bolo neprávoplatne rozhodnuté o vine žalobcu a bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokoch a titulom rozhodnutia o väzbe a rozhodnutia súdu o ponechaní vo väzbe. Žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že trestné stíhanie a jeho vzatie do väzby sa prejavilo ako invazívny zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia a mena. Dôsledkom nezákonného pobytu žalobcu vo väzbe bolo nielen rozvrátenie vzťahov žalobcu s manželkou či naštrbenie vzťahov s rodinou, ale aj vo sfére občianskej cti a ľudskej dôstojnosti opovrhnutie

jeho najbližším okolím, obyvateľmi obce jeho trvalého/prechodného bydliska ako aj vnímanie v jeho profesijnom živote. Nezákonné trestné stíhanie malo likvidačné dôsledky na jeho rodinný a súkromný život, zdravie, občiansku česť a dôstojnosť, a preto je nevyhnutné, aby boli tieto nemajetkové ujmy odškodnené poskytnutím spravodlivého finančného zadosťučinenia v požadovanej výške 50.000,- eur.

2. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že žalobca si svoj nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil jednoznačne po uplynutí trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a tiež z dôvodu, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom vyžadovaných predpokladov pre možnosť vzniku nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci. Žalovaný uviedol, že nerozporuje vydanie žiadneho zo žalobcom uvedených rozhodnutí, rozhodnutia, ktoré žalobca predložil sú súčasťou trestného spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/171/2011. Existencia samotných rozhodnutí však nesvedčí záveru o existencii zodpovednostného vzťahu štátu voči žalobcovi. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa vyžaduje kumulatívne splnenie predpokladov 1. existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré možno považovať za „škodnú udalosť“ a ktoré predstavujú tzv. právny titul nároku na náhradu škody, 2. vznik škody, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Žalobca v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je povinný skutkovo odôvodniť uplatnený nárok, a tento aj náležitým spôsobom bezpečne preukázať. Žalovaný vzniesol námietku premlčania poukazujúc na ustanovenie § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré upravuje premlčanie nároku na náhradu škody vo všeobecnosti a špeciálne aj v prípade ak je právnym titulom nároku na náhradu škody nezákonné rozhodnutie resp. rozhodnutie o väzbe. Nárok na náhradu škody sa premlčí v trojročnej subjektívnej premlčacej lehote, ktorá plynie od momentu doručenia resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnutie označené ako právny titul nároku zrušené alebo zmenené po jeho právoplatnosti. V prípade trestného stíhania takýmto zrušujúcim resp. zmeňujúcim rozhodnutím možno rozumieť oslobodzujúci rozsudok, prípadne rozsudok odsudzujúci na miernejší trest alebo rozhodnutie o zastavení trestného stíhania. Najneskôr právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. začína poškodenému plynúť trojročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá môže v zmysle § 19 ods. 3 spočívať najdlhšie po dobu šiestich mesiacov a to v dôsledku obligatórneho predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s orgánom verejnej moci. K premlčaniu nároku na náhradu škody dochádza ak poškodený neuplatní na súde svoj nárok najneskôr do uplynutia tejto lehoty. Žalobcov nárok je s prihliadnutím na uvedené v celom rozsahu premlčaný. K právoplatnému oslobodeniu žalobcu spod obžaloby v trestnej veci došlo rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/17/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.04.2014. Subjektívna lehota začala žalobcovi plynúť dňom 01.04.2014 a zahŕňajúc i šesťmesačné spočívanie tejto lehoty podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. uplynula najneskôr dňom 01.10.2017 t.j. tri roky a šesť mesiacov po právoplatnom oslobodení žalobcu spod obžaloby v predmetnej trestnej veci. Žalobca si svoj nárok uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 31.12.2018 t.j. viac ako jeden rok a dva mesiace po uplynutí premlčacej lehoty. Žalovaný v súlade so zásadou hospodárnosti konania žiadal, aby sa súd s námietkou premlčania vysporiadal prednostne. Žalovaný napriek vznesenej námietke premlčania sa z opatrnosti vyjadril i k vecnej stránke uplatneného nároku z hľadiska zákonných predpokladov existencie nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. K náhrade skutočnej škody uplatnenej žalobcom vo výške 18.012,88 eur, ktorá má predstavovať úroky z omeškania s plnením dlhu žalobcu vzniknutého na základe údajnej pôžičky, ktorú mal mať žalobca od p. I. K. a zmluvnej pokuty z platenia tejto pôžičky žalovaný uviedol, že žalobca nepredložil jediný dôkaz na preukázanie skutkových tvrdení, t.j. nepreukázal ani len čiastočne existenciu ním deklarovaného zmluvného vzťahu s I. K.Á.W., ktorého dôsledkom mal byť záväzok žalobcu vrátiť I. K.Á.W. sumu 45.000 eur najneskôr ku dňu 31.12.2011 s úrokom 12% ročne a zmluvnú pokutu 50,- eur za každý deň omeškania s platením dlhu. Existencia žalobcom deklarovaného záväzkového vzťahu je v celom rozsahu nepreukázaná. I v prípade hodnoverného preukázania existencie tohto záväzkového vzťahu, uplatnená škoda nie je v príčinnej súvislosti s právnymi titulmi procesného nároku. Žalobca bol vo výkone väzby v období od 30.09.2010 do 24.04.2012. Údajný zmluvný vzťah mal trvať od 15.02.2010 t.j. viac ako 6 mesiacov pred vzatím do väzby a až do 05.10.2012, kedy malo dôjsť k splateniu celej dlžnej sumy. Je zrejmé, že zmluvný vzťah trval viac ako pol roka pred vzatím do väzby a následne viac ako päť mesiacov po prepustení z väzby. Nemožno teda dospieť k záveru, že uplatnená škoda vychádzajúca z tohto zmluvného vzťahu je dôsledkom väzby žalobcu. K náhrade ušlého zisku vo výške 13.407,48 eur, ktorý má predstavovať náhradu ušlej mzdy, ktorá mala žalobcovi údajne vzniknúť v dôsledku výkonu väzby na

základe rozhodnutia o väzbe žalovaný uviedol, že žalobca svoj nárok nielenže nepreukázal predložením jediného dôkazného prostriedku, ale ani tento dostatočne skutkovo neodôvodnil. Žalovanému nie je vôbec zrejmé na základe čoho žalobca dospel k záveru o vzniku ušlého zisku vo výške 13.407,48 eur. Tento záver nie je vychádzajúc zo znenia žalobného návrhu žiadnym spôsobom verifikovateľný. K nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur žalovaný uviedol, že žalobca nárok na požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy nezdôvodnil. Vznik nemajetkovej ujmy je v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nevyhnutné relevantným spôsobom preukázať s ohľadom na zákonom stanovené kritéria obsiahnuté v § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca tak jednoznačne neurobil. Žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje vychádzajúc z dvoch právnych titulov a to nezákonného rozhodnutia a rozhodnutia o väzbe. Táto skutočnosť sa však nijak neodráža v spôsobe uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy, keď žalobca si nárok na jej zaplatenie uplatňuje bez ďalšieho t.j. nie je možné určiť, ako-to ktoré rozhodnutie malo pôsobiť na vznik žalobcom deklarovanej ujmy. Je nevyhnutné, aby žalobca jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom špecifikoval čiastkové nároky tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé aká konkrétna ujma mu mala byť spôsobená v príčinnej súvislosti s tým ktorým konkrétnym právnym titulom ním uplatneného nároku. Vo vzťahu k výške žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú a to s ohľadom na ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v ktorom sú jednoznačne stanovené limity odškodňovania nemajetkovej ujmy.

3. Súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku doručil žalobcovi dňa 02.08.2019 vyjadrenie žalovaného, ktorý uplatnený nárok v celom rozsahu neuznal, spolu s uznesením č.k. 16C/1/2019-135 zo dňa 26.06.2019, ktorým vyzval žalobcu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného v lehote 15 dní, uvedenie ďalších skutočností, označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení a pripojenie listinných dokladov, na ktoré sa odvoláva. Súd žalobcu zároveň poučil o následkoch sudcovskej koncentracii konania.

3.1. Súd na žiadosť žalobcu, uloženú lehotu na vyjadrenie žalobcovi podľa § 118 ods. 2 Civilného sporového poriadku predĺžil do 30.08.2019.

3.2. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe nijakým spôsobom nevyjadril ani v stanovenej lehote a ani do termínu pojednávania vo veci konaného dňa 15.06.2020.

4. Súd vykonal žalobcom označené dôkazy a oboznámil sa s predloženými listinnými dokladmi - uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava 2, oddelenie vyšetrovania ČVS: C.-XXX/BOK-H.-XXXX zo dňa 01.10.2010, uznesenie Okresnej prokuratúry Galanta 2Pv 599/10 zo dňa 02.10.2010, uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Tp/49/2010 zo dňa 03.10.2010, uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Tp/171/2011 zo dňa 20.07.2011, príkaz Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Tp/171/2011 zo dňa 24.04.2012, rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/171/2011 zo dňa 10.10.2012, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/125/2012 zo dňa 05.02.2013, rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014 právoplatnosť dňa 01.04.2014, pracovná smlouva - dohoda o provedení práce zo dňa 07.05.2010.

5. Súd v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe zhodných tvrdení strán zistil, že

5.1. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava 2, oddelenie vyšetrovania ČVS: C.-XXX/BOK-H.-XXXX zo dňa 01.10.2010 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako jedného z obvinených za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovanie so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2, 3, 4 písmeno c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

5.2. Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta uznesením zn. 2Pv 599/10- zo dňa 02.10.2010 podľa § 193 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť obvineného (žalobcu) podanú dňa 01.10.2010 pretože nebola dôvodná.

5.3. Okresný súd Galanta uznesením sp. zn. 1Tp/49/2010 zo dňa 03.10.2010 podľa § 72 ods. 1 písmeno a) Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písmeno a), c) Trestného poriadku vzal žalobcu ako obvineného do väzby. Väzba sa započítala odo dňa 30.09.2010 o 13.38 hod., kedy došlo k realizácii prehliadky iných priestorov a pozemkov, a kedy bola obmedzená osobná sloboda.

5.4. Okresný súd Galanta uznesením sp. zn. 1Tp/171/2011 zo dňa 20.07.2011 rozhodol podľa § 72 ods. 1 písmeno e) Trestného poriadku, že žalobca ako obvinený sa ponecháva vo väzbe aj v konaní pred súdom, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písmeno a), c) Trestného poriadku sú naďalej dané.

5.5. Okresný súd Galanta príkazom sp. zn. 1Tp/171/2011 zo dňa 24.04.2012 podľa § 79 ods. 4 Trestného poriadku prepustil žalobcu ako obžalovaného z väzby na slobodu ihneď.

5.6. Okresný súd Galanta rozsudkom sp. zn. 1T/171/2011 zo dňa 10.10.2012 uznal žalobcu ako obžalovaného za vinného zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou účasti a to pomoci podľa § 21 ods. 1 písmeno d) Trestného zákona k § 295 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

5.7. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 3To/125/2012 zo dňa 05.02.2013 rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 10.10.2012 sp. zn. 1T/171/2011 podľa § 321 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu 1. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

5.8. Okresný súd Galanta rozsudkom č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil žalobcu spod obžaloby pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 295 ods. 1 písmeno b), ods. 3 písmeno c) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca ako obžalovaný.

5.9. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014 odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 21.10.2013 sp. zn. 1T/171/2011 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

5.10. Rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013 nadobudol v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014 právoplatnosť dňa 01.04.2014.

5.11. Zo žalobcom predloženej Pracovní smlouva - dohoda o provedení práce zo dňa 07.05.2010 vyplýva, že túto uzavrel žalobca ako zamestnanec so spoločnosťou HOTFIX s.r.o. so sídlom v Olomouci ako zamestnávateľom. Podľa zmluvy bol dojednaný druh práce manager pohľadávok s miestom výkonu práce Olomouc, dňom nástupu do práce 10.05.2010. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. Za vykonanú prácu bola dohodnutá mzda 19.500,- Kč.

5.12. Žalobca dňa 23.03.2017 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky postúpilo Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky listom zo dňa 06.04.2017. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neprerokovalo, keď výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žalobcovi neoznámilo.

6. Súd základ uplatneného nároku žalobcu posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravujúceho zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím resp. nesprávneho úradného postupu orgánu štátu.

7. Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnom úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písmeno a) bod 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

Podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 7 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 8 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak

- a) v ďalšom konaní bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo
- b) v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Podľa § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia,

plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

8. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žalobe žalobcu na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné vyhovieť, vzhľadom k tomu, že žalovaný sa dôvodne dovolal premlčania nároku žalobcu na náhradu ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku trestného stíhania a výkonu väzby.

9. V prípade náhrady škody uplatnenej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie. Štát sa pri splnení podmienok nemôže zbaviť povinnosti nahradiť škodu. Podľa citovaných ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to existencia nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

9.1. S poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom vyplýva, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, keď oslobodenie spod obžaloby má dôsledok zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/93).

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004, a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), účinného do 30.6.2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (por. rozsudok NS SR z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné rozsudok NS SR 1Cdo 64/2008, 4 Cdo 183/2009, 4 M Cdo 15/2009 (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 54/2011).

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu. Nárok škody sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keď rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že súd vyhodnotením produkovaných dôkazov nemal za preukázané, že obžalovaný sa dopustil zločinu kladenému mu za vinu, teda že nemal za preukázané, že obžalovaný skutok spáchal má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezakonnosť. Právoplatnosťou rozsudku o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí v dôsledku čoho zanikajú účinky rozhodnutia o vznesení obvinenia. Štát nesie objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa za situácie ak aj k vzneseniu obvinenia došlo v zmysle zákona pri uplatnení výkonu práv a povinností orgánu činného v trestnom konaní, nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takom prípade nie potom rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale je rozhodujúce či sa ich podozrenie potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. 9.2. Jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe je preukázanie, že väzba bola vykonaná a trestné stíhanie bolo zastavené alebo poškodený ako obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený.

10. Súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že trestné stíhanie žalobcu ako obvineného za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovanie so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2, 3, 4 písmeno c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona bolo začaté uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava 2, oddelenie vyšetrovania ČVS: C.-XXX/BOK-H.-XXXX zo dňa 01.10.2010. Rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013 bol žalobca spod obžaloby pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom neodvoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 295 ods. 1 písmeno b), ods. 3 písmeno c) Trestného zákona oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca ako obžalovaný. Rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013 nadobudol v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014 právoplatnosť dňa 01.04.2014. V priebehu trestného stíhania bol žalobca uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Tp/49/2010 zo dňa 03.10.2010 podľa § 72 ods. 1 písmeno a) Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písmeno a), c) Trestného poriadku vzatý do väzby. Väzba začala dňa 30.09.2010 o 13.38 hod. a z väzby bol žalobca prepustený dňa 24.04.2012.

10.1. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné, žalovaný skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný od 01.10.2010 a skutočnosť, že žalobca bol vo väzbe od 30.09.2010 do 24.04.2012 nespороval.

11. Žalovaný riadne a včas vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody, keď uplynula trojročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá plynie od momentu doručenia resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnutie, označené ako právny titul nároku, zrušené alebo zmenené po jeho právoplatnosti. V prípade trestného stíhania takýmto zrušujúcim resp. zmeňujúcim rozhodnutím možno rozumieť oslobodzujúci rozsudok prípadne rozhodnutie o zastavení trestného stíhania. Najneskôr právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. začína plynúť poškodenému trojročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá môže podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. spočívať najdlhšie po dobu šiestich mesiacov v dôsledku obligatórneho predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s orgánom verejnej moci. K premlčaniu nároku na náhradu škody dochádza, ak poškodený neuplatní na súde svoj nárok najneskôr do uplynutia tejto premlčacej lehoty.

11.1. Žalovaný uviedol, že k právoplatnému oslobodeniu žalobcu spod obžaloby v trestnej veci došlo rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 01.04.2014. Subjektívna premlčacia lehota začala žalobcovi plynúť dňom 01.04.2014 a zahŕňajúc i šesťmesačné spočívanie tejto lehoty podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. uplynula najneskôr dňom 01.10.2017 t.j. tri roky a šesť mesiacov po právoplatnom oslobodení žalobcu spod obžaloby. Žalobca si

nárok na náhradu škody uplatnil žalobou doručenou súdu až dňa 31.12.2018 teda viac ako jeden rok a dva mesiace po uplynutí premlčacej lehoty.

11.2. Žalobca vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania nároku až na pojednávaní konanom dňa 15.06.2020 uviedol, že námietku premlčania vznesenú žalovaným považuje za námietku vznesenú v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že žalovaný, teda Slovenská republika viackrát menil podmienky súdneho konania, keď došlo k zmene právneho predpisu vo vzťahu k vyrúbeniu súdneho poplatku, nakoľko dlhé desaťročia bolo možné zaplatiť súdny poplatok v lehote na odvolanie. Zároveň došlo k používaniu elektronických správ v súdnom konaní, pričom je verejne známa skutočnosť, že elektronické schránky mali spočiatku časté výpadky. Žalobca si prvýkrát uplatnil nárok na náhradu škody dňa 21.09.2017. Súd konanie dňa 09.04.2018 zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku a to napriek tomu, že žalobca žiadal o odpustenie zmeškania lehoty pre preukázateľné technické problémy na strane elektronickej schránky poukazujúc na to, že mu nebola doručená listina výzvy na zaplatenie súdneho poplatku.

11.3. Žalovaný žiadal, aby súd vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania na skutočnosti uvedené žalobcom až na pojednávaní ohľadne námietky vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, neprihliadol. Žalobca sa k námietke premlčania vznesenej žalovaným nevyjadril včas a to i napriek tomu, že bol súdom poučený o tom, že na neskôr uplatnené prostriedky procesného útoku súd nemusí prihliadať. Žalovaný zároveň uviedol, že zastavenie konania sp. zn. 5C/31/2017 si žalobca zavinil sám svojou neopatrnosťou. Žalobcovi nič nebránilo, aby napriek údajným problémom s elektronickým doručovaním urobil akýkoľvek úkon aj listinne. Zastavenie konania ako aj nevyhovenie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty je len dôsledkom žalobcovho konania. Navyiac takéto konanie nemá vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Na vznesenej námietke premlčania žalovaný zotrval, nakoľko námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi.

12. Premlčanie je definované ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v civilnom konaní má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva a súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Zásada hospodárnosti konania vedie k tomu, že súd prednostne posudzuje v konaní vznesenú námietku premlčania bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky nároku a podobne.

12.1. Premlčanie nároku žalobcu je potrebné posúdiť podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Pre začiatok plynutia trojročnej lehoty stanovenej zákonom na uplatnenie práva na náhradu škody je rozhodné kedy došlo k právoplatnému oslobodeniu žalobcu spod obžaloby. K právoplatnému oslobodeniu žalobcu spod obžaloby došlo rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/171/2011-1554 zo dňa 21.10.2013, ktorý nadobudol v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 3To/17/2014 zo dňa 01.04.2014, právoplatnosť dňa 01.04.2014.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. premlčacia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Počítajúc dátum začatia plynutia premlčacej doby dňom 01.04.2014, premlčacia doba v trvaní troch rokov, zahŕňajúc i šesťmesačné spočívanie lehoty, teda uplynula dňom 01.10.2017. Žaloba bola podaná na súd dňa 31.12.2018, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby.

13. Podľa § 152 Civilného sporového poriadku hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 153 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Podľa § 153 ods. 2 Civilného sporového poriadku na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Podľa § 153 ods. 3 Civilného sporového poriadku ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

13.1. Súd uvádza, že žalobca si prostriedok procesnej útoky, spočívajúci v tvrdení, že žalovaným vznesená námietka premlčania bola vznesená v rozpore s dobrými mravmi neuplatnil včas. K žalovaným vznesenej námietke premlčania sa vyjadril žalobca až na pojednávaní konanom dňa 15.06.2020 a to i napriek poučeniu zo strany súdu podľa § 153 v spojení s § 149 Civilného sporového poriadku, teda že je povinný uplatniť prostriedky procesného útoku včas, pričom tieto nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalobca nijakým spôsobom nezdôvodnil oneskorené uplatnenie ním uvedeného procesného útoku, neuviedol žiadne objektívne a ani subjektívne okolnosti, dôvody, pre ktoré nedošlo k jeho uplatneniu včas a v dôsledku ktorých by bolo možné jeho oneskorenie ospravedlniť. Žalobca ako strana sporu si nesplnil svoju povinnosť uloženú v § 153 ods. 1 Civilného sporového poriadku včas, neuviedol žiadne relevantné a ospravedlniteľné dôvody pre oneskorené predloženie tohto prostriedku procesného útoku, a preto súd na omeškaný procesný úkon žalobcu neprihliadol.

13.2. Súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku doručil žalobcovi dňa 02.08.2019 vyjadrenie žalovaného, ktorý uplatnený nárok v celom rozsahu neuznal, spolu s uznesením č.k. 16C/1/2019-135 zo dňa 26. júna 2019, ktorým vyzval žalobcu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného v lehote 15 dní, uvedenie ďalších skutočností, označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení a pripojenie listinných dokladov, na ktoré sa odvoláva. Súd žalobcu zároveň poučil o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

Súd následne uznesením č.k. 16C/1/2019-144 zo dňa 23. augusta 2019 na žiadosť žalobcu, uloženú lehotu na vyjadrenie podľa § 118 ods. 2 Civilného sporového poriadku predĺžil do 30.08.2019. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe nijakým spôsobom nevyjadril a to ani v stanovenej lehote a ani do termínu pojednávania vo veci konaného dňa 15.06.2020.

14. Súd však navyše vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že žalovaným vznesená námietka premlčania v danej veci je výkon práva žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, a teda že na žalovaným vznesenú námietku premlčania nemožno v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka prihliadať uvádza, že s týmto tvrdením žalobcu sa nestotožnil z dôvodu, že v zmysle platnej judikatúry zásadne neodporuje dobrým mravom ak niekto namieta premlčanie práva, ktoré je voči nemu uplatnené. Inštitút premlčania prispieva k istote právnych vzťahov, je zákonným inštitútom a je možné ho použiť vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa premlčuje. Uplatnenie premlčania by sa priečilo dobrým mravom len výnimočne, a to v prípade, ak by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 176/2011, v ktorom ústavný súd skonštatoval, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.

14.1. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

14.2. Všeobecné ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka umožňuje súdu vec posúdiť či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je odoprieť poskytnutie právnej ochrany uplatňovanému danému právu. Posúdenie je založené na úvahe súdu, ktorá musí byť podložená konkrétnymi zisteniami, odôvodňujúcimi záver, že vo veci výkon práv a povinností, ktoré vyplývajú z príslušných právnych predpisov alebo zo záväzkového vzťahu alebo z inej obdobnej právnej skutočnosti, by bol rozpore, a to s prihliadnutím na postavenie druhej strany a so zreteľom na všetky významné konkrétne okolnosti prípadu. Citované ustanovenie § 3 ods. 1 upravuje spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy a to na základe všeobecných morálnych pravidiel a pravidiel elementárnej slušnosti.

14.3. V zmysle platnej judikatúry zásadne neodporuje dobrým mravom ak niekto namieta premlčanie práva, ktoré je voči nemu uplatnené. Inštitút premlčania prispieva k istote právnych vzťahov, je zákonným inštitútom a je možné ho použiť vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa premlčuje. Uplatnenie premlčania sa prieči dobrým mravom len výnimočne a to v prípade ak by bolo výrazom

zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, žalobcovi právo uplatniť si nárok na náhradu škody v dôsledku ním vytýkaného nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a výkonu väzby v zákonom stanovenej premlčacej dobe nebránila žiadna skutočnosť, okolnosť, ktorú by zavinil žalovaný, resp. ktorá by spočívala na strane žalovaného. V prejednávanej veci neboli zo strany žalobcu ani tvrdené, a teda ani preukázané žiadne relevantné okolnosti, ktoré by žalobcovi bránili uplatniť si nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy riadne a včas, teda že by si bez vlastnej viny nemohol nárok na náhradu škody uplatniť počas plynutia premlčacej lehoty. Vzhľadom na uvedené, keď súd nemal v konaní preukázané a ani tvrdené, že práve v dôsledku konania orgánu štátu si žalobca nemohol uplatniť nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy riadne a včas, súd posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania za dôvodnú.

14.4. Súd mal v prejednávanej veci po zohľadnení všetkých okolností prípadu za to, že výkon práva žalovaného, ktorý vznesol námietku premlčania, nie je výkonom práva z pohľadu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi a to vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania. V konaní bolo nesporné, že nie v dôsledku konania žalovaného si žalobca nemohol uplatniť nárok na náhradu škody riadne a včas, keď márne uplynutie premlčacej doby nezavinil žalovaný, a teda súd neposúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania ako námietku vznesenú v rozpore s dobrými mravmi, a teda na vznesenú námietku premlčania nároku žalobcu žalovaným v konaní prihliadol a nárok žalobcu ako premlčaný zamietol.

14.5. Tvrdenie žalobcu ohľadne zmene právnych predpisov vo vzťahu k zaplateniu súdneho poplatku v inom konaní je podľa názoru súdu vo vzťahu k posúdeniu žalovaným vnesenej námietky premlčania bez významu.

14.6. K tvrdeniu žalobcu ohľadne už raz podanej žaloby na náhradu škody z totožných dôvodov, podanú riadne a včas súd uvádza, že ani iné konanie, ktoré bolo pre nezaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu právoplatne zastavené nemá vplyv na skutočnosť, že žaloba v prejednávanej veci bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba neplynie, pokiaľ si veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde a zároveň v začatom konaní riadne pokračuje. Uvedené však nie je možné vzťahovať na prejednanú vec, nakoľko jednak ide vo veci o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zároveň predpokladom spočívania premlčacej doby je, že veriteľ v začatom konaní i riadne pokračuje a neuskutoční prekážky v postupe súdu a jeho skončenia rozhodnutím súdu. O riadne pokračovanie v konaní nejde ak veriteľ zaviní zastavenie konania.

15. Súd na základe právnych záverov mal po vyhodnotení vykonaného dokazovania za to, že žalovaný sa dôvodne dovolal premlčania nároku uplatneného žalobcom na náhradu škody v celej uplatnenej výške, a preto žalobu v celom rozsahu ako premlčanú zamietol.

16. V priebehu konania žalobca navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalobcu a výsluchom svedkov manželky žalobcu a I. K. a to vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a jej výšky.

16.1. Súd rozhodol, že navrhnuté dokazovanie žalobcom nevykoná z dôvodu, že žalobcom navrhnuté dokazovanie považoval za nadbytočné, keď žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku na náhradu skutočnej škody a nemajetkovej ujmy posúdil ako dôvodnú.

17. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku teda podľa úspešnosti žalovaného v spore, keď žalovaný bol v konaní plne úspešný. Súd však žalovanému, ktorý mal v konaní úspech voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si výslovne náhradu trov konania neuplatnil.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.